

HOOFDSTUK 1

Daan wist dat het weer zo'n dag zou worden toen hij wakker werd en de schuld kreeg van de opwarming van de aarde.

'Wat?' zei Daan.

'Je hebt me gehoord,' zei Daans vader, waarbij er een mondvul brood met jam over tafel vloog.

Daans vader had gelijk.

Daan *had* het gehoord.

Maar hij wilde het zeker weten.

'De opwarming van de aarde is **mijn** schuld?' zei Daan, die wel gewend was overal de schuld van te krijgen, maar niet van zoiets groots.

Daans vader knikte en nam nog een hap brood.

‘Wat? Van mij alleen?’ zei Daan.

‘Dat zei ik niet, Daniël.’

Grappig, dacht Daan. Want volgens hem was het **precies** wat zijn vader had gezegd. Dat Daan, en Daan alleen, verantwoordelijk was voor de dreigende ondergang van de **hele** planeet.

‘Maar ik heb alleen maar de tv op stand-by laten staan, pap.’

‘En je hebt de lamp de hele nacht laten branden.’

Daan haalde zijn schouders op. ‘Het is maar een lamp, pap. Meer niet.’

'Het is **niet** maar een lamp, Daniël.'

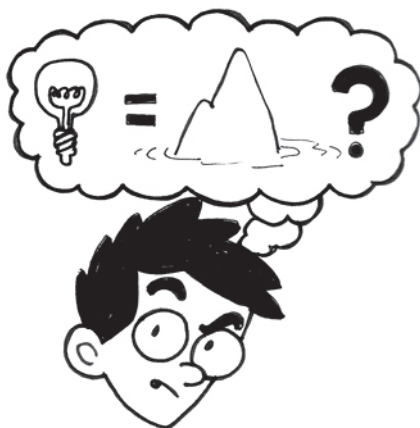
Daan trok een gezicht. 'Wat dan wel?'

'Het is het topje van de ijsberg,' zei Daans vader.
'En dit is geen grapje.'

Ijsberg? dacht Daan. Wat voor ijsberg? En wat voor grapje? Waar had zijn vader het over?

'Wat ik bedoel,' zei Daans vader, 'is dat als je zo doorgaat, er geen ijsbergen **overblijven**.'

Daan trok weer een gezicht. Hij was nooit goed geweest in raadsels. Hij **haatte** raadsels! Raadsels waren voor nerds. Wat hadden het licht aan laten en ijsbergen met elkaar te maken? En wie maakte zich daar nou druk om? Daan zeker niet. Vooral niet zo vroeg op de zaterdagochtend.

'Moet ik het soms voor je uitspellen, Daniël?'

'Wat? **IJsberg?**' zei Daan.

'Het is energieverspilling,' zei Daans vader en hij strooide nog een mondvul brood met jam in het rond.

Het was voedselverspilling, dacht Daan, die wilde dat hij een paraplu bij zich had. Waarom mocht zijn vader wel met volle mond praten en **hij** niet?

'Doe dingen **uit** als je ze niet gebruikt!' zei Daans vader. 'Energie moet je **besparen** en niet **verspillen!**'

'Zal wel,' zei Daan.

'Nee, Daniël. Niet **zal wel,**' zei Daans vader. 'Ik neem aan dat je wel eens hebt gehoord van het broeikaseffect?'

Wauw, dacht Daan. Zijn vader raakte nu toch echt van het padje. Wat zeurde hij nou over broeikas-sen? Ze **hadden** niet eens een broeikas!

'Al die gassen die zich ophopen in de dampkring?' zei Daans vader.

Daan voelde dat zich veel dichter bij huis gas begon op te hopen. Als hij niet snel naar de wc ging, zou de aarde waarschijnlijk heel **lokaal** opwarmen.

'Dat het steeds warmer wordt?' zei Daans vader.

'Ja, maar dat is toch goed?' zei Daan.

'Waarom zou dat goed zijn, Daniël?'

Daan dacht even na. 'Nou, als het warmer was, hoefden we niet naar het buitenland met vakantie. Minder vliegtuigen in de lucht betekent minder vervuiling.'

Daan had geen idee of wat hij net gezegd had juist was of niet. Maar het klonk best redelijk.

‘Daar gaat het niet om,’ zei Daans vader. ‘Het punt is dat je dingen moet uitdoen als je ze niet gebruikt. Dat bespaart **geld!**’

Aha! dacht Daan. Dus **daar** ging het om. Hij had het kunnen weten. Niet al die red-het-klimaat-en-de-aarde-nonsens. Het ging om **geld** besparen! Daar ging het tegenwoordig altijd om. Het was zo oneerlijk! Waarom moest Daan lijden omdat zijn vader zo dom was geweest ontslagen te worden?

‘Als je dingen blijft vergeten uit te zetten, zal ik...’

Daans vader stopte midden in de zin.

‘Zal ik...’

Daan wist precies wat **hij** zou doen als hij niet heel snel naar de wc ging. En bovendien maakte hij zich niet echt zorgen over wat zijn vader zei dat hij zou gaan doen. Hij deed nooit iets met zijn dreigementen. Al zou hij dreigen om Daan een jurk aan te trekken en hem voortaan Lieke te noemen – het gebeurde toch niet.

'Zal ik...'

'Wat, pap?'

Daans vader zuchtte. 'Ik bedenk wel iets. Maar denk eraan om alles uit te zetten. Punt uit!'

'Maar...'

'Geen gemaar, Daniël!' zei Daans vader, terwijl de ader op de zijkant van zijn hoofd begon te kloppen – een teken dat hij echt gestrest raakte. Niet dat Daan dat merkte. Maar hij wist dat tegenspreken geen zin had. Hij kon beter zijn vader laten zeggen wat hij wilde en daarmee uit. Hoe eerder zijn vader

uitgepraat was, hoe eerder Daan kon gaan. En o, wat moest Daan nodig! En trouwens, wat dan nog als hij de schuld kreeg van de opwarming van de aarde? Het was niet het einde van de wereld.

Daan grinnikte zachtjes.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Daans vader.

‘Het is niet het einde van de wereld,’ zei Daan.

‘Wat niet?’

‘De schuld krijgen van de opwarming van de aarde.’

Daans vader keek Daan vragend aan.

‘Snap je?’ zei Daan.

‘Het is niet om te lachen, Daniël. Doe dingen voortaan uit, ja?’

Daan zuchtte.

'Oké?' zei Daans vader.

'Oké, pap.'

'En doe de deur achter je dicht.'

'Hè?' zei Daan.

'Daar zijn ze voor!'

'Waar zijn **wat** voor?'

'Deuren,' zei Daans vader. 'Die hoor je niet open te laten. Ze horen dicht te zijn. Waarom zouden we ze anders hebben?'

Daan snapte echt niet meer waar zijn vader het over had. Niet dat hij ooit **veel** snapte van waar zijn vader het over had. Maar nu was het of hij naar een Aziatische film keek. **Zonder** ondertiteling.

‘Deuren helpen om de warmte binnen te houden,’ zei Daans vader. ‘Ze helpen geld te besparen! Als je ze steeds open laat, kan ik net zo goed briefjes van twintig euro in brand steken!’

Ook dat is een manier om warm te blijven, dacht Daan. Hij stond op en liep naar de trap.

‘Waar ga je heen?’ vroeg Daans vader. ‘Ik ben nog niet klaar.’

‘Wc,’ zei Daan, zonder zich om te draaien.

‘Alleen doortrekken als het nodig is,’ zei Daans vader.

Nou, dat zou echt nodig zijn, dacht Daan. Echt mega-nodig.

‘Dat bespaart geld! Ik bedoel, water!’ riep Daans vader. ‘En doe de deur achter je dicht!’

Maar het was te laat. Daan was al weg.

HOOFDSTUK 2

Daan zat een tijdschrift over mountainbikes te lezen toen er hard op de deur werd gebonsd.

'Zit jij daar, Daniël?' klonk een gedempte stem.

Daan zou die stem overal herkennen, hoe gedempt ook. Het was die van Bas en Bas' stem had iets heel irritants. Maar ja, dacht Daan, Bas zelf had ook iets heel irritants.

Daan sloeg een bladzijde om. Wat zijn middelste broer wilde, moest maar even wachten.

'Ik weet dat jij het bent, Daniël!' zei Bas, die steeds bozer begon te klinken.

Daan zuchtte. Kon hij nou geen moment rust hebben zonder dat iemand hem lastigviel? Was dat echt te veel gevraagd? Ja dus.

Er werd weer op de deur gebonsd, nu harder, langer en misschien nog wel irriteranter.

'Wat ben je daar aan het **doen**?'

Nu was het genoeg. Daans geduld had het dieptepunt bereikt.

'Wat **denk** je dat ik doe, stomme freak?' schreeuwde Daan. 'Ik zit op de wc!'

'Je taal,' zei een andere stem, dichterbij en duidelijk niet gedempt.

Daan keek om zich heen en zag Luuk, die in het bad lag. Zijn hoofd was nauwelijks zichtbaar boven een mini-bergketen van zeepbelletjes.

Dit werd bizar, dacht Daan. Vergeet **werd** bizar, het **was** al bizar. Hij was bijna dertien! Hij had toch op zijn minst recht op **een beetje** privacy? Nee, vergeet privacy – het ging hier om de belangrijkste mensenrechten.

‘Wat doe **jij** hier?’

‘Wat denk je dat ik doe?’ zei Luuk.

‘Een bad nemen,’ zei Daan.

‘Waarom vraag je het dan?’ zei Luuk.

Daan zuchtte. Het was niet zijn schuld dat er maar één wc was in dit stomme kleine huis – en dat die in de badkamer stond. In hun oude huis hadden ze een **aparte** wc. Dus kon op hetzelfde moment de een in bad gaan en de ander plassen! Maar nu niet meer. Het leek wel het stenen tijdperk. Bijna iedereen die Daan kende had een aparte wc en badkamer. Mikes ouders hadden hun eigen badkamer. Zijn perfecte neefjes en nichtje hadden allemaal een eigen badkamer. Het was zo oneerlijk!

'Ik plas zo in mijn broek!' schreeuwde Bas.

'Mooi,' mompelde Daan.

'Je zit daar veel te lang!'

Te lang? dacht Daan. Sinds wanneer was er een tijdlimiet?

'Hoelang blijf je daar nog?'

'Zo lang als nodig is,' snauwde Daan knarsetandend.

'Nou, schiet op,' zei Bas.

'Of anders?' zei Daan. 'Wat ga je eraan doen, Bas? Me een bekeuring geven?'

'Wat?' zei Bas.

'Wat ben je, Bas? Een soort wc-bewaker?'

'Echt, Daniël, ik ga het papa en mama vertellen als je me niet binnenlaat,' zei Bas.

'Echt, Bas, dat kan me niets schelen!' zei Daan en hij sloeg nog een bladzijde om. 'En hou nu je mond. Ik probeer te lezen.'

'Ik dacht dat je...'

'Ben je er nou nog steeds?' zei Daan.

'MAM! PAP! Daniël zit al heel lang op de wc!'

Plotseling klonk het geluid van voetstappen op de trap.

'Hoelang blijf je daar nog, lieverd?' vroeg Daans moeder.

Daan begon het nu echt zat te worden. Waarom wilde iedereen zo graag weten hoelang hij op de wc bleef? Hadden ze niets beters te doen? Hij had geen **idee** hoelang hij op de wc zou blijven! Op deze manier zou hij er nog wel even zitten!

'Je hebt je moeder gehoord,' zei Daans vader.
'Hoelang blijf je daar nog?'